

ΠΡΟΦΗΤΙΚΟΝ
ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ
ΥΠΟ ΤΟΥ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΑΣΤΡΟΝΟΜΟΥ
KAZAMIA

Αλέξανδρος Δ. Μωραϊτίδης

Τα δύο δόμνα

Κωμωδίαν εις μιαν πράξιν

Προφητικόν Ημερολόγιον 1878 υπό του διασήμου αστρονόμου KAZAMIA Αθήνα (1876), σ. 81-106

ΤΑ ΔΥΟ ΔΟΜΙΝΑ

ΚΩΜΩΔΙΑ

ΕΙΣ ΜΙΑΝ ΠΡΑΞΙΝ

ΠΡΟΣΩΠΑ

Ἀνδρέας πλούσιος ὁμογενής

Χαρίκλεια σύζυγος αὐτοῦ

Νικόλας ὑπρέτης

Μαρία σύζυγός του.

Πληθὺς μετημφιεσμένων, μουσική, χορὸς κ.λπ.

Ἡ σκηνὴ σύγχρονος ἐν Ἀθήναις.

Ἀλλοῦσα πλουσίως παρεσκευασμένη πρὸς χορόν. Ἀνθοφορεῖται εἰς διάφορα μέρη φέροντα ποικίλα ἄνθη· βαρύτεμοι ἔδραι, εἰς τὸ βάθος στοᾶ. Ὁ ἈΝΔΡΕΑΣ περιεργάζεται τὴν ἀλλοῦσαν. Ἡ ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ βηματίζει ἐν τῇ στοᾷ.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ, ΑΝΔΡΕΑΣ.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ πλησιάζουσα

Μὴ ἀμφιβάλλῃς σύζυγέ μου. Ὁ χορὸς θὰ εἶνε λαμπρὸς, θὰ ἦνε ἑκτακτός.

ἈΝΔΡΕΑΣ

Τὸ βλέπω. Αὐτὸ κ' ἐγὼ κυττάζω. Μ' ἀρέσει πολὺ τὸ ἑκτακτόν. Εἰς τὰ ἑκτακτα γίνονται τὰ σπουδαῖα.

τερα πράγματα, διὰ τοῦτο ἀκόμη καὶ ἡ ἔκτακτος σύν-
δος τῆς βουλῆς κατώρῳσεν ὅ,τι δὲν δύναται μία ὁλό-
κληρος περίοδος.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Χαίρω διότι σ' εὕρισκω σύμφωνον. Ὅς πρὸς τοῦτο ἡσύ-
χασε. Θὰ κάμουν λόγον ὅλαι αἱ ἐφημερίδες τῆς πόλεως.
Οὔτε εἰς τὰ ἀνάκτορα δὲν θὰ ἔγεινε τοιοῦτος χορός.
Ἄφοῦ μοῦ ἔδωσες ἐλευθερίαν ἐνεργείας, θὰ μείνης εὐ-
χαριστημένος.

ἌΝΔΡΕΑΣ

Τὸ ἤξευρα. Ὅταν μία γυνὴ ἀφεθῆ ἐλευθέρᾳ εἰς τὰς
ἐνεργείας τῆς, οὐδένα δύναται νὰ δυσαρεστήσῃ διὰ τοῦτο
κ' ἐγὼ σὲ εἶπα: ἀργύριον ἔχεις ὅσον θέλεις, ἄς εἶνε καλὰ
τὸ Λαύριον, θέλω μόνον νὰ μοῦ παρουσιάσῃς κατὶ τῆς
ἔκτακτον, ἀφοῦ καὶ ἡμεῖς τέλος πάντων ἀπεφασίσαιμεν
νὰ δώσωμεν ἓνα χορόν. Εἶνε ἀληθές ὅτι τὰ σπῖτι μαρ
δὲν ἔχει τὸν καλλωπισμὸν ἐκεῖνον, ὃν ἔχει ἡ ἐν τῇ λεω-
φόρῳ τοῦ Πανεπιστημίου οἰκία, οὔτε ἐστιατόριον ἐν ᾧ
νὰ σὲ καταλαμβάνῃ σεβασμὸς εὕρισκεις, ὅπερ κόπτεται
τὴν ὄρεξιν, οὔτε αἴθουσαν τῆς σχολῆς τῆς Πομπηίας,
οὔτε τῆς renaissance, οὔτε ζωγράφος ἐκ Παρισίων ἤλθεν
ἔχομεν ὅμως ἄλλα, τὰ ὅποια θὰ προκαλέσουν τὰς ἐπι-
δοκιμασίας τῶν προσκεκλημένων. Τὸ ἀπλοῦν, ὅταν ἔχῃ
χάριν, εἶνε προτιμότερον τῆς βαρείας πολυτελείας, ἥτις
ὁμοιάζει ὠραίαν, ἀλλὰ παχύσαρκον κυρίαν.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ γελῶσα

Ὅστε ἂν ἤμουν παχύσαρκος δὲν θὰ μ' εἰλάμβανες συ-
ζυγόν σου.

ἌΝΔΡΕΑΣ γελῶν

Θὰ σὲ ἔκαμνα νὰ ἀποθέτῃς τόσον πάχος ὅσον ἀπα-
τεῖται ὅπως φθάσῃς εἰς ἡν κατάστασιν εὕρισκεσαι τώρα.

Ἄλλ' ἄς ἀφήσωμεν αὐτά. Ἡ ὥρα πλησιάζει. Ἄς ὑπά-
γωμεν νὰ ἐνδύθωμεν.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Νὰ σοῦ πῶ, θὰ διαρκέσῃ ὁ χορὸς πολὺ; Πόσον νο-
μίζεις;

ἌΝΔΡΕΑΣ

Ἐγώ; Ἄν μ' ἐρωτᾷς ἐμέ... θὰ σοῦ πῶ... νὰ διαρ-
κέσῃ ὅσον θέλουν οἱ προσκεκλημένοι (φεύγει).

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Διὰ νὰ παραγγείλω, ξεύρεις, ἀρκετὰ γλυκύσματα καὶ
λουπά! (καλοῦσα) Μαρία! Μαρία.

ΣΚΗΝΗ Β΄.

Εἰσέρχεται ἡ ΜΑΡΙΑ καθόρθως ἀπὸ τῆς ἐργασίας.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Νὰ σοῦ πῶ Μαρία, τὰ ἐτοίματες ὄλα;

ΜΑΡΙΑ

Κυρία, ὄλα τὰ ἀναγκαῖα εἶνε ἔτοιμα. Μόνον γιὰ ἓνα
λυποῦμαι, ὅτι δὲν ἔχω κ' ἐγὼ ἓνα ντόμινο νὰ φορέσω
γιὰ νὰ ἰδῶ τι θὰ γείνη ἐδῶ μέσα ἀπόψε.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Τὰ μούτρα σου γιὰ ντόμινο εἶνε. Ἀνόητη. Ἄκουσε,
νὰ προσέχετε καλὰ ἀπόψε, νὰ μὴ μᾶς κλέψουν.

ΜΑΡΙΑ

Νὰ μᾶς κλέψουν; Καὶ ποιὸς εἶνε αὐτὸς ποῦ θὰ τολ-
μήσῃ νὰ μᾶς κλέψῃ μέσα σὲ τόσοις ἀνδρας; Δὲν θὰ
ἔνε λοιπὸν ὁ ἀρεντικὸς ἐδῶ; Θὰ εἴμαστε ὄλο γυναῖκες;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Δὲν μὲ καταλαμβάνεις ἀνόητη.

ΜΑΡΙΑ

Μεταλαμβάνω, κυρία, κάθε χρόνο, αλλά μου φαίνεται πως αυτό είπατε.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Κάτω 'ς τή πόρτα νά στέκη ένας υπηρέτης και νά 'ρωτᾷ εκείνους που θάρχωνται, άκουσες;

ΜΑΡΙΑ

Νά τους 'ρωτᾷ από που έρχονται;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

"Όχι άνόητη, αλλά ποιοι είνε. (κατ' ιδίαν) Πηγαίνω νά ένδυθῶ διότι παρήλθεν ή ὥρα. (φεύγει).

ΜΑΡΙΑ μόνη

Νά τους 'ρωτᾷ ποῖοι είνε, και τάχατες θά πῶνε τί ἀλήθεια; Τί κουταίς που είνε μερικαίς κυρίαίς. άφιερώνουν ὅλο τὸ νοῦ τους 'ς τὰ λούσα και δέν μένει 'ς τὸ κούφάλι τους κουκουτσί. "Άχ νά εἶχα κ' ἐγὼ ἕνα ντόμινο νά φορέσω απόψε! Θά μοῦ φέρη τάχα κανένα ὁ Νικόλας μου! "Α! "Αν δέν μοῦ φέρη, θά σκάσω, θά τρελλαθῶ.

Φωνὴ ἔσωθεν

Μαρία, Μαρία.

ΜΑΡΙΑ

'Αμέσως κυρία, άμέσως

Φωνὴ ἔσωθεν

Νά μὴν αφήσης νηστικό τὸν παπαγάλλο!

ΜΑΡΙΑ κατ' ἴδιον γελῶσα

Μωρὲ ἀγάπη! 'Αφοῦ ἔχουν τὸ ἴδιο μυαλό, βέβαια.

Φωνὴ ἔσωθεν

Και 'ς τὸ καναρίνι νά βάλῃς νερό και 'ς τὸ σκυλάκι

ΜΑΡΙΑ

Μάτια μου! Τί νά οικονομίσω, καλλίτερα τώρα,

ζῶα ἢ τοὺς ανθρώπους! Πάγω κάτω, γιατί ὅσο στέκω ἐδῶ ἢ προσταγαίς πάνε γόνα. (Εξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Εισέρχεται ὁ ΝΙΚΟΛΑΣ κρατῶν εἰς μὲν τὴν μίαν χεῖρα κόκκινον δόμινον, εἰς δὲ τὴν ἄλλην πράσινον.

Καλὰ λέει μὴ παροιμία « σὰν σ' ἀγαπάει, λέει, ὁ θεός, σοῦ δίνει γκαστρομένη γυναῖκα. » Πόσο θά εὐχαστηθῇ ἡ καυμένη ἡ Μαρούλα μου, πόσο θά χαρῆ. Καί ἔτσι δέν μοῦ κοστίζει τίποτε, διασκεδάζουμε απόψε χωρίς νά ξοδέψουμε οὔτε μιὰ πεντάρα. Καί μ' ἔτρωγε κατακαυμένη τόσαις ἡμέραις γιά νά τῆς πάρω ἕνα ντόμινο. Μά που παρᾶς. Φωτιά μοναχῇ αὐταίς ταῖς ἡμέραις τὰ ντόμινα. "Όλοι οἱ ἔμποροι δέν ἔκαμαν ἄλλο παρά νά ράψουν ὅλα τὰ μεταξωτά τους και νά τὰ κάμουν ντόμινα, νά τὰ νοικιάζουν ἀπό ἕνα τάλλαρο ταῖς πρώταις ἡμέραις κάθε βράδυ, και 'ς τὰ ὕστερα ἀπό ἕνα δεκάρικο και τὴ σαρακοστή νά τὰ πουλήσουν πάλι γιά μεταξωτό. 'Αλλά ἔτσι καλὰ μοῦ ἦρθαν αὐτὰ τὰ δυὸ ντόμινα στὰ χέρια μου σὰ στραβά. "Α, νά και ἡ γυναῖκά μου.

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΜΑΡΙΑ εἰσερχομένη

Αἶ, τί ἔκαμες, Νικόλα. Γρήγορα νά μοῦ εὔρης ἀπό ἕνα ντόμινο ὅπως ὅπως, γιατί ἀλλέως θά γείνουμε πὸ δυὸ χωριά.

ΝΙΚΟΛΑΣ

Βρὲ ἁμὰν γυναῖκα. Δηλαδή νά χωρίσουμε γιά ἕνα ἀληγοντόμινο; Τοῦτο μόνον μιὰ άνόητη γυναῖκα ἔμπορει νά τὸ πῇ.

ΜΑΡΙΑ

Αὐτὰ δὲν τὰ ἀκούει ἡ Μαρία ἡ Ἀνδριώτισσα, ἡ τὸ ντόμινο ἢ φεύγεις ἀπὸ κοντά μου ἀπόψε.

ΝΙΚΟΛΑΣ γελῶν καὶ κρύπτων τὰ δόμινα
Βρὲ ἀμὰν γυναῖκά μου.

ΜΑΡΙΑ

Τελείωσε, δὲν ἔχει ἀπόψε. Νὰ ἐνόχτωσε. Σὲ κάμποσο θὰ ἀρχίσῃ ἐδῶ μέσα ὁ χορός. Πήγαινε νὰ μοῦ εὐρῆς ἓνα ντόμινο. Κοντὸς ψαλμὸς ἀλληλουΐα. Κάμε τὰ ἀδύνατα δυνατὰ, γύρισε ὅλα τὰ ἐμπορικὰ, κάμε τὴν τσέπη σου ἄνω κάτω. "Ἐχω κ' ἐγὼ δυὸ δραχμαῖς, ταις βάζω. Θαρῆρεῖς ὅτι θὰ μείνω ἀπόψε ἔς τὸ μαγειρεῖο, καὶ ὁ κόσμος νὰ διασκεδάζῃ; "Ἄν τὸ θαρῆρῆς αὐτὸ, εἶσαι πολὺ κουτόγῃ. Νὰ σοῦ πῶ. "Ἄν ἀπόψε δὲν μπορέσουμε κ' ἐμεῖς νὰ περάσουμε γιὰ ἀφεντάδες, δὲν μοῦ λὲς πότε θὰ τὸ κάμουμε; (βλέπουσα τὰ δόμινα) Γιά; Τί φόρεμα εἶνε αὐτό; Εἶνε τῆς κυρίας; Γιά νὰ ἰδῶ; (λαμβάνουσα τὰ δόμινα) Τί ὠραῖο φόρεμα, Νικόλα μου. Εἶνε τῆς κυρίας; Νικόλακι μου; Νὰ τὸ πιάσω λιγάκι;

ΝΙΚΟΛΑΣ γελῶν

Εἶνε ἀπὸ κείνα;

ΜΑΡΙΑ

Τί πράματα;

ΝΙΚΟΛΑΣ

Ἄπὸ κείνα. Ντόμινα.

ΜΑΡΙΑ

Ντόμινα; Νὰ ἰδῶ, Νικόλα μου. Εἶνε τῆς κυρίας;

ΝΙΚΟΛΑΣ ἐναγκαλιζόμενος τὴν Μαρίαν

Βρὲ ποῦ σ' ἀφίνω ἐγὼ, γυναῖκα μου, νὰ χολοσκάσῃ

ΜΑΡΙΑ

Τί; εἶνε δικά μου;

ΝΙΚΟΛΑΣ

Βρὲ ποῦ σ' ἀφίνω ἐγὼ νὰ χολοσκάσῃς. Ἐγὼ ὕστερα ἔχω ἄλλη Μαρία; Γιά ἓνα παληοντόμινο νὰ χωρίσουμε; Ἄκους ἐκεῖ; Ἄς χωρίσουν διὰ τὸ τίποτε οἱ ἀνόητοι, οἱ ὅποιοι, ἀφοῦ γιὰ τέτοια παραμικρὰ πράγματα χωρίζουν, θὰ εἰπῇ ὅτι δὲν εἶνε ἱκανοὶ νὰ πανδρεύωνται.

ΜΑΡΙΑ λαμβάνουσα τὸ κόκκινον δόμινο

Εἶνε δικό μου Νικόλα; Πῶ! πῶ! μετὰξί! βαραιναι σὰν στολίδι νυφιάτικο. Καὶ πόσα τὸ ἀγόρασες; Καὶ μένε θὰ τὸ ἀγόρασες ἀκριβά. Ἐγὼ πάλι δὲν σοῦ εἶπα νὰ μοῦ πάρῃς ἀπὸ τὰ καλλίτερα. Τί ὠραῖο φόρεμα!

ΝΙΚΟΛΑΣ γελῶν

Δὲν εἶνε φόρεμα, εἶνε ντόμινο.

ΜΑΡΙΑ

Λοιπὸν ἔτσι εἶνε τὰ ντόμινα! Κ' ἐγὼ θαρροῦσα πῶς δὲν εἶνε ἔτσι. Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, ἂν τὸ εἶχα γιὰ φόρεμα, θὰ ἤμουν πολὺ εὐχαριστημένη. Οὔτε ὅταν στεφανώθηκα δὲν εἶχα τέτοιο φόρεμα.

ΝΙΚΟΛΑΣ

Μὰ αὐτὸ γυναῖκα μου εἶνε γιὰ μασκαράδες. Μὴ πᾶς κ' ἐνόμισες, ὅτι ὅσοι πανδρεύονται γίνονται μασκαράδες;

ΜΑΡΙΑ

Λοιπὸν ἐγὼ τὸ παίρνω καὶ πάγω νὰ τὸ φορέσω. "Ἄχ! πόσον σὲ ἀγαπῶ, Νικόλα μου.

ΝΙΚΟΛΑΣ

Ἄμ' ἐγὼ, Μαρία μου, ἄμ' ἐγὼ; Δὲν μ' ἐρωτᾷς κ' ἐμένανε νὰ ἰδῆς; Δὲν πιστεύω ἄλλος Νικόλας ν' ἀγά-

πησε ἔτσι τὴν Μαρία του. Ἐγὼ βάζω κάτω τὸ κεφάλι μου ἂν ἐσὺ μ' ἀγαπᾷς ὅσον ἐγώ.

ΜΑΡΙΑ

Ἀλήθεια, δείξέ μου πῶς θὰ τὰ φορέσω. Γιατὶ τέτοια πράγματα ποτέ μου δὲν τὰ ἔπιασα 'ς τὰ χερί μου.

ΝΙΚΟΛΑΣ

Ὅταν πᾶμε κάτω στὸ μαγειρειό, θὰ σοῦ δείξω. Τώρα πάρε το νὰ μὴ τὸ ἰδοῦν τ' ἀφεντικά μας. Πάρε καὶ τὸ δικό μου καὶ φύλαξέ τα.

ΜΑΡΙΑ

Καὶ ἀφοῦ τὰ φορέσουμε τὸ βράδυ, θ' ἀρθοῦμε ἐδῶ ;

ΝΙΚΟΛΑΣ

Ἐδῶ βέβαια. Μὰ νὰ προτέγης νὰ μὴ σὲ χάσω. Γιατὶ θὰ εἶνε κόσμος... Μόνον οἱ προκκαλεσμένοι θὰ ἦνε ὡς διακόσιοι, ποῦ νὰ λογαριάσουμε καὶ τοὺς ἀπροκκαλέστους; Αὐτοὶ θὰ ἦνε δὲ ἀλογάριαστοι μασκαράδες.

ΜΑΡΙΑ

Τί; θ' ἄρθουν καὶ ἀπροκκαλέστοι ;

ΝΙΚΟΛΑΣ

Θ' ἄρθουν βέβαια. Ἀπ' αὐτοὺς θ' ἄρθουν περισσότεροι. Μιὰ φορὰ τὸ χρόνο εὐρίσκουν κι' αὐτοὶ τὴν περίστασι νὰ ἔμβουν 'ς τὰ σπίντια 'σάν μασκαράδες. Σὲ πολλὰ σπίντια ποῦ δὲν μπορεῖ νὰ πάγη κανεὶς μετ' τὸ πρόσωπό του, παγαίνει χωρὶς τὸ πρόσωπό του, 'σάν μασκαράς. Νὰ ἰδῆς ποῦ λὲς πράγματα ἐδῶ μέσα ἀπόψε, ποῦ δὲν τὰ εἶδες ποτέ σου. Νὰ ἰδῆς μασκαράδες ποῦ δὲν τοὺς εἶδες ποτέ 'ς τὴν Ἀθήνα καὶ οὔτε θὰ εἶχες ποτέ 'ς τὸ νοῦ σου, ὅτι ἤμπορεῖ νὰ ὑπάρχουν τόσοι πολλοὶ μασκαράδες 'ς τὴν Ἀθήνα. Θὰ ἰδῆς παλαβοὺς νὰ σοῦ παρουσιαθοῦν ὡς οἱ

πλέον φρόνιμοι τοῦ κόσμου, θὰ ἰδῆς ἀφεντάδες ποῦ νὰ κἀνουν πῶς ποτέ τους δὲν ἐγελάσθησαν. Θὰ ἰδῆς σουλατσადόρους ποῦ θὰ σοῦ παρουσιάζωνται ὡς παγκέριδες. Θὰ ἰδῆς ἀπὸ κείνους ποῦ ὅταν ἀκούσουν τὸν πόλεμο χόνονται 'ς τὸ πιθάρι, νὰ σοῦ παρουσιαθοῦν ὡς στρατηγοὶ καὶ ἀρματωλοὶ. Θὰ ἰδῆς τέλος ὅλο ἀνάποδα πράγματα. Κι' ἂν δῆς κανένα μασκαρά ποῦ νὰ κἀνη πῶς εἶνε ἄνδρας, αὐτὸς θὰ εἶνε γυναῖκα. Γιατὶ κάθε ἕνας θὰ προσπαθῆ νὰ γελάσῃ τὸν ἄλλον ἀπόψε. Ἀλλοίμονο 'ς ἐκεῖνον ποῦ εὐρεθῆ μπόσικος. Ἐ, πᾶμε τώρα νὰ τελειώσωμε τὴ δουλειὰ γιὰ νὰ μὴν ἔχουμε πολλὴ τὸ βράδυ καὶ νὰ εἶμαστε ἐλεύθεροι. Ἐγὼ μίλησα τοῦ ἀδελφοῦ μου ν' ἄρθῃ νὰ μᾶς βοηθήσῃ 'ς τὴ δουλειά. Ἄιντε, πᾶμε κάτω νὰ τὰ ἐτοιμάσωμε ὅλα.

«Φωνὴ ἔσθθεν»

Νικόλα, Νικόλα. (*Ἡ Μαρία φεύγει*).

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

ΑΝΔΡΕΑΣ εἰσελθὼν

Ἐδῶ εἶσαι; Δὲν ἀναψες ἀκόμη τὰ φῶτα;

ΝΙΚΟΛΑΣ

Περιμένω νὰ μοῦ πῆτε ἀφεντικό. Γιατὶ ξέρω πῶς θέλετε τὰ φῶτα νὰ ἦνε πάντοτε μετ' τὴν ὥρα.

ἌΝΔΡΕΑΣ προσέχων μὴν ἀκουσθῆ

Νὰ σοῦ πῶ. Τὸ πῆγες τὸ ντόμινο εἰς τῆς κυρίας Εὐλαλίας;

ΝΙΚΟΛΑΣ ἡσύχως

Τὸ πῆγα, μάλιστα, ἀφεντικό. Μά... (*ἔσθν τὸ οὔς*.)

ἌΝΔΡΕΑΣ

Τί συλλογίζεσαι; Τὸ πῆγες ἀνόητε;

ΝΙΚΟΛΑΣ

Μάλιστα. Τώρα τὸ θυμήθηκα καλά. Τὸ πῆγα. Καλὰ λές, τὸ πῆγα.

ἈΝΔΡΕΑΣ

Καὶ γιατί μὲ τόσην δειλίαν τὸ λέγεις;

ΝΙΚΟΛΑΣ

Ἐπειδὴ, ἐκατάλαβες, μοῦ εἶπες κρυφὰ νὰ τὸ δώσω, γι' αὐτὸ ἀπόξω ἀπόξω σοῦ λέγω πῶς τὸ πῆγα, νὰ μὴ μᾶς νειώση κανεὶς, οὔτε ἡ κυρία, ἀφεντικό.

ἈΝΔΡΕΑΣ

Χαίρω πολὺ, διότι ἐπὶ τέλους κατώρθωσες νὰ μαθῆς τι θὰ εἰπῆ « μὴ γνώτω ἡ ἀριστερά σου τι ποιεῖ ἡ δεξιά σου. »

ΝΙΚΟΛΑΣ

Εὐχαριστῶ ἀφεντικό. Ἀλλὰ νὰ σοῦ πῶ, αὐτὸ δὲν εἶνε καὶ κανένα δύσκολο πράγμα γιὰ νὰ τὸ μάθῃ κανεὶς, φθάνει νὰ θέλῃ.

ἈΝΔΡΕΑΣ

Πρόσεξε τώρα νὰ ἀνάψῃς τὰ φῶτα καὶ τοὺς πολυλαίους. (φεύγει).

ΝΙΚΟΛΑΣ

Πολὺ καλὰ ἀφεντικό.—Φθηνὰ τὴν ἐγλύτωσα. Εἶδες; ὁ διάβολος ἀκόμη λίγο νὰ μὲ πιάσῃ 'ς τὰ πράσσα. Ἀλλὰ τοῦ τὴν κατάφερα μιὰ χαρὰ. Τοῦ εἶπα ὅτι τὸ ἔδωσα τὸ ντόμινο 'ς τὴ κυρία Εὐλαλία. Σὰν ἔχῃ ὄρεξι ἄς μετρήσῃ τὸ βράδυ τοὺς μασκαράδες γιὰ ν' αὐρῇ τὸ ντόμινό του.

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ εἰσελθοῦσα

Νικόλα, νὰ σοῦ πῶ.

ΝΙΚΟΛΑΣ

Μετὰ χαρᾶς, κυρία.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Νὰ σοῦ πῶ, τὸ ἔδωσες τὸ ντόμινο;

ΝΙΚΟΛΑΣ

Ποῖο ντόμινο, κυρά;—(κατ' ἰδίαν) Ἄλλος διάβολος αὐτὸς πάλι.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ προσέχουσα μὴ ἀκουσθῇ

Ποῖο ντόμινο; Βρὲ ἀνόητε τὸ ντόμινο τὸ ἔδωσες;

ΝΙΚΟΛΑΣ

Ἄ, τὸ ντόμινο, τὸ ἔδωσα, μάλιστα. Ἐγὼ θάρρεψα πῶς μοῦ ἔλεγες τίποτε ἄλλο.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Ἦτον ἐκεῖ ὁ κύριος Κουρέλης;

ΝΙΚΟΛΑΣ ζῶν τὸ οὖς

Μοῦ φαίνεται πῶς ἦτανε. Ἦτανε μάλιστα, τώρα τὸ θυμήθηκα. Μάλιστα τοῦ τὸ ἔδωκα 'ς τὰ χερίά του, καὶ τοῦ ἄρσεσε πολὺ. Μάλιστα ἤθελε νὰ μασκαρευθῇ μπροστά μου, μὰ δὲν τὸν ἄφησα.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Πές μου τὴν ἀλήθεια, Νικόλα.

ΝΙΚΟΛΑΣ

Τὴν ἀλήθεια, κυρά, τὴν ἀλήθεια. Μὲ ξέρετε γιὰ ψεύστη; Μιὰ φορὰ μόνον σᾶς ἐγέλασα ποῦ σᾶς εἶπα ὅτι εἶμαι ἀβρωστὸς γιὰ νὰ πᾶω νὰ μεθύσω μὲ κάτι φίλους μου πυροσβέστας. Ἀλλὰ σοῦ τὸ εἶπα ἀπόξω ἀπόξω γιὰ νὰ μὴ μᾶς καταλάβῃ ὁ ἀφέντης ὅπως μοῦ εἶχατε πεῖ.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Χαίρω τέλος πάντων διότι έμαθες τὸ « μὴ γνώτω ἡ ἀριστερά σου τί ποιεῖ ἡ δεξιά σου ».

ΝΙΚΟΛΑΣ

Εὐχαριστῶ, κυρία. Μάλιστα ἤμπορῶ νὰ σᾶς κάμω καὶ μιαν παρατήρησιν ὅτι, ἐπειδὴ ὅπως μοῦ τὸ εἶπατε μοῦ τὸ εἶπε καὶ ὁ ἀφέντης, σεῖς πρέπει νὰ μοῦ λέτε μὴ γνώτω ἡ δεξιά σου τί ποιεῖ ἡ ἀριστερά σου, » διὰ νὰ δουλεύουν ἐκατάλαβες καὶ τὰ δύο χέρια.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Ἐτοίμασε λοιπὸν τοὺς πολυελαίους διότι ἐνόηχτε. Κύτταξε καλὰ νὰ μὴ μᾶς ντροπιάσης ἀπόψε. (φεύγει.)

ΝΙΚΟΛΑΣ μόνος

Ἐγὼ νὰ σᾶς ντροπιάσω, κυρία, καὶ εἶμαι ἐγώ... Μοῦ φαίνεται πῶς τὰ κατὰφερα πλέον μὲ χαρὰ. Καὶ οἱ δύο ἐπελσθηκαν πῶς ἐγὼ ἔδωσα τὰ ντόμινα. Οἱ ἄλλοι πάλιν θὰ περιμένουν διότι δὲν τοὺς ἤρα ἐκεῖ, οὔτε τὸν κύριον Κουρέλην ἤρα οὔτε τὴν κυρίαν Εὐλαλίαν, ὥστε θὰ διασκεδάτω μὲ ἡσυχία ἀπόψε καὶ μὲ ντόμινα. Τὰ ἀφεντικά μου εἶνε ἡσυχία διότι τὰ ἡξέυρου ὅλα, ὁ κύριος Κουρέλης καὶ ἡ κυρία Εὐλαλία εἶνε καὶ αὐτοὶ ἡσυχιοὶ, διότι δὲν ἡξέυρου τίποτε, ἐγὼ τὰ ξεύρω ὅλα, ὥστε βάλτε νὰ πιούμε. Αὐτὸ θὰ εἰπῆ νᾶναι κανεὶς ἔξυπνος καὶ νὰ ἔχη τέσσαρα μάτια· βλέπει ἀπὸ τέσσερες μεριάς καὶ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸν γελάσῃ. Ἄς ἀνάψω καὶ τὰ φῶτα καὶ πάγω εἰς τὴν γυναῖκά μου νὰ ντυθῶμε κ' ἐμεῖς καὶ νὰ μασκαρευθῶμε ἀφοῦ κατήντησε καὶ αὐτὸ ἀπὸ τὰ πλέον ἀναγκαϊότερα πράγματα τοῦ ἀνθρώπου ὅσᾳ νὰ μὴ μποροῦσε νὰ ὑπάρξῃ

ὁ κόσμος χωρὶς μασκαράδες. (ἀνάπτει τὰ φῶτα ἄδων).

Ἦ τοῦ παπαλά-παπαλάμπρανα,
Ἦ τοῦ παπα-Λάμπρου τὴν αὐλή
γίνεται μάζωξι πολλή, χῶπ!
Κὲν ὁ παπᾶς-παπαλάμπρανα,
κὲν ὁ παπᾶς εἰν' ἄρρωστος,
κὲν ἡ παπαδιά πεθαίνει,
παπαλάμπρανα, καυμένη.
(πηδᾷ.)

ΣΚΗΝΗ Ζ΄.

ΑΝΔΡΕΑΣ εἰσελθὼν ἐνδεδουμένος, en face

Εὔγε, Νικόλα, εὔγε.

ΝΙΚΟΛΑΣ

Μὲ συγχωρεῖς ἀφεντικῶ, γυμνάζομαι γιὰ τὸ βράδυ.
(φεύγει.)

ἌΝΔΡΕΑΣ

Καὶ τώρα εἶνε ἔτοιμα ὅλα. Μόνον οἱ προσκεκλημένοι λείπουν (μετὰ σιγῆς.) Τέλος πάντων, θὰ τὴν ἰδῶ ἀπόψε χωρὶς νὰ μᾶς ἐνοήσῃ κανεὶς. Τὴ λαμπρὰ ἰδέα, τὴ ἀρστούργημα ἰδέα νὰ δώσω χορὸν μετμηρισμένων. Καὶ ὅλη αὐτὴ ἡ ἰδέα ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἕως εἰς τὸ τέλος ὀφείλεται εἰς τὴν γυναῖκά μου. « Δὲν δίδομεν ἕνα χορὸν μοῦ εἶπε, θὰ ἰδοῦμεν τόσον κόσμον τὸν ὅποιον ἄλλοτε σπαινωὶς δυνάμεθα νὰ ἰδῶμεν ἐκ τοῦ πλησίον χωρὶς νὰ κατακριθῶμε ὡς ἀγροῖκοι » Ὁρᾷα. Εὔγε, γυναῖκά μου. Διὰ τῆς σοφῆς συμβουλῆς σου μὲ φέρεις εἰς τὰς ἀγκάλας μου καὶ τι διαφορετικώτερον ἀπὸ σέ.

ΣΚΗΝΗ Η΄.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ εἰσελθοῦσα μὲ ἐνδυμασίαν χοροῦ.

Εἶσαι ἔτοιμος λοιπόν;

ἌΝΔΡΕΑΣ

Καὶ ἀνυπόμονος. Δὲν ἠξέυρεις πόσον θλιβομαι διότι ἀργοῦν νὰ ἔλθουν οἱ προσκεκλημένοι Δὲν ἐράνη ἀκόμα οὔτε ἡ κομπανία τοῦ κ. Φλιφλῆ ἢ ὅποια βγαίνει πάντοτε εἰς τὰς 8 1/2.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Κ' ἐγὼ ἄρχισα νὰ στενοχωροῦμαι ἐκ τῆς μεγάλης ἀνυπομονησίας. Καὶ ἡ πολλὴ ἐλπίς καταντᾶ ὀχληρὰ πολλάκις.

ἌΝΔΡΕΑΣ

Ἄλλὰ θὰ ἦνε ἓνας χορὸς, ἀριστούργημα. θὰ γείνη λόγος εἰς ὅλας τὰς ἐφημερίδας. Νὰ σοῦ πῶ, ἐφόρασες τὸ καλλίτερον φόρεμα, Χαρίκλειά μου;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Ποῖον Ἄνδρέα μου; ἐκεῖνο μὲ τὸ βόδιον χρῶμα;

ἌΝΔΡΕΑΣ

Τὸ καλλίτερον. Μὴ σὲ μέλει. Αὔριον κατασκευάζεις ἄλλο, ἄς εἶνε καλὰ τὸ Λαύριον.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ κατ' ἴδιαν

Εἰς καλὰς διαθέσεις εὐρίσκειται σήμερον. Πρέπει νὰ ἐπωφεληθῶ τῆς περιστάσεως. — Αὐτὸ εἶνε Ἄνδρέα τὸ καλλίτερον καὶ δὲν ξέυρεις πόσον φοβοῦμαι νὰ μὴ μοῦ τὸ πατήσουν.

ἌΝΔΡΕΑΣ

Μὴ φοβῆσαι διόλου. Χόρευσε ἕως ὅτου νὰ κουρασθοῦν τὰ πόδια σου, ἕως ὅτου σχισθῆ τὸ φόρεμά σου. Αὔριον στείλε εἰς τῆς Λιζιὲ καὶ παράγγειλε ἄλλο.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Πολὺ καλὰ. — Τὶ ἀγαθὸς ἄνθρωπος! Ὡς νὰ ἦνε σύζυγος. Τὶ ἀγαθὸς ἄνθρωπος!

(Ἀκούονται φωναί.)

ἌΝΔΡΕΑΣ

Ἦκουσες φωνὰς, καὶ γέλωτας καὶ καγχασμούς;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Διακρίνω τὴν φωνὴν τοῦ κ. Φλιφλῆ. Εἶνε ἡ κομπανία του. Ἡ ὠραιότερα κομπανία τῶν μασκαράδων τῶν Ἀθηνῶν, μὲ χάριν καὶ μὲ εὐφροσύνην, μασκαράδες σωστοὶ ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.

ἌΝΔΡΕΑΣ

Ἰπάγω πρὸς ὑποδοχὴν των. (Φεύγει.)

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Ἄχ! Πόσον ἡ καρδιά μου εἶνε ἀνήσυχος. Θὰ τὸν ἴδω ἀπόψε; Ποία εὐχάριστος συνέντευξις. Χωρὶς νὰ μᾶς ἐνοήση κανεὶς. Πέρυσιν ἐνθουμοῦμαι εἰς ἓνα χορὸν ὠμίλου μὲ ἓνα νέον ἐπὶ μίαν ὥραν καὶ ὁ σύζυγός μου ἐκάθητο πλησίον μου. Τέλος μοῦ λέγει « Τί ἐκτεταμένην ὀμίλιαν ἔχεις μὲ αὐτὴν τὴν κυρίαν; » Ὁραία ἀληθῶς ἐρεύρεσις ἢ μετεμφρεσις. Αἱ ἀπόκρεω εἶνε ἡ καλλιτέρα ἐποχὴ διὰ τοὺς ἐρωτευμένους. Εἰς μίαν στιγμὴν τελειόσεις, ὅ,τι δὲν θὰ ἠδύνασο εἰς ὅλην σου τὴν ζωὴν.

ΣΚΗΝΗ Θ'.

Εἰσέρχεται ὁ Ἄνδρέας ὁδηγῶν πληθὺν μετημφιεσμένων

ἌΝΔΡΕΑΣ

Τὸ σπίτι μου εἶνε ἰδικόν σας ἀπόψε. Ὅ,τι θέλετε κύριοι καὶ κυρίαι ἢ ἐπὶ τὸ εὐγενέστερον κυρίαι καὶ κύριοι. Τὸ ὠραῖον φύλον καὶ μασκαρευμένον πρέπει νὰ προσηγῆται παντοῦ καὶ πάντοτε (γέλωτος) Ἀπόψε τὸ σπίτι μου εἶνε δικό σας. Ἦμπορεῖτε καὶ ἐμένα νὰ διώξετε. Ἐμπρός. Θέλετε νὰ κάμωμεν ἓνα βάλς; Ἐμπρὸς μουσικῆ. Εἰς ἐσὲ παραδίδω αὐτὰ τὰ ντόμνια. Παίξε

μαζί των έως ότου ή νάρκη αποκοιμίση τὰς χορδὰς σου,
καί ή αύγή άφανίση τῆς νυκτός τὰ όνειρα.

(*Ἡ μουσική παιαρίζει, οἱ εἰσελθόντες
χορεύουν κατά ζεύγη).*

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ κατ' ἴδιαν

Δέν βλέπω τὸ κόκκινον δόμινόν μου, πῶς ἄργησε τό-
σον! (*Χάρεται*).

ἈΝΔΡΕΑΣ κατ' ἴδιαν

Πῶς ἄργησεν αὐτὴ ή κυρία Εὐλαλία! Πουθενά τὸ
πράσινον δόμινόν μου. (*Χάρεται*).

(*Μετά τινα στιγμήν ἀπουροῦνται ὅλοι εἰς
ἄλληρ αἴθουσαν πέραν τῆς στοᾶς ἐν θορύβῳ).*

ΣΚΗΝΗ Γ΄.

(Εἰσέρχεται ὁ ΝΙΚΟΛΑΣ φορῶν τὸ κόκκινον δόμινον
καί κρατῶν ἐκ τῆς χειρὸς τὴν ΜΑΡΙΑΝ κεκαλυμμένην μὲ
τὸ πράσινον δόμινον

ΝΙΚΟΛΑΣ κρατῶν σφιγχιὰ τὴν Μαρίαν

Προσοχή, Μαρία μου, προσοχή μὴ σὲ χάσω μέσα εἰς
αὐτὴν τὴν ἀναμπομπούλα.

ΜΑΡΙΑ

Πῶ! πῶ! τί κόσμος! τί κακό! Μιά φορά θυμοῦμαι
ἔγεινε ἓνα τέτοιο ἔς τὴ πλατεῖα τοῦ Συντάγματος σὲ
μιὰ τελετῇ, μού φαίνεται ὅταν ἔφεραν τὸν Πατριάρχη.

ΝΙΚΟΛΑΣ

Τὸ θυμοῦμαι. Εἶδες τί κακό;

ΜΑΡΙΑ

Ἐπαιζε ή μουσική, ἐγὼ μὲ τὴν μάνα μου ἐπερπα-
τούσαμε μέσα ἔς τὸ κόσμον καί εἴχαμε ἀντίς γιὰ πόδια

ταῖς σκοντιαῖς. Κ' ἐκεῖ θυμοῦμαι ἓνας πυροσβέστης
ἀράπαρος μ' ἐτσόμπισε καί ἐγὼ τοῦ εἶπα « νὰ χαθῆς
παληάνθρωπε. »

ΝΙΚΟΛΑΣ

Ἀλήθεια, Μαρία μου; Ἐγὼ ἤμουνα ἐκεῖνος.

ΜΑΡΙΑ

Ἐσὺ ἤσουν; Μὰ ἐκεῖνος ἦτανε πυροσβέστης;

ΝΙΚΟΛΑΣ

Μὰ τὸ σταυρὸ, Μαρία μου, ἐγὼ ἤμουνα. Δέν ξέρεις
πῶς ἤμουνα μιὰ φορά πυροσβέστης;

ΜΑΡΙΑ

Μὰ ἐκεῖνος ἦτανε ἓνας ἀράπης.

ΝΙΚΟΛΑΣ

Καί θαρρεῖς ἔγὼ πῶς εἶμαι ἄσπρος; Σοῦ φαίνομαι
ἄσπρος τώρα γιατί εἶμαι ἄντρας σου, τότες ὅμως ἤμουνα
μαῦρος, σκυλι μοναχό.

ΜΑΡΙΑ

Καί πῶς δὲν μοῦ τὸ εἶπες τόσα χρόνια;

ΝΙΚΟΛΑΣ

Τὸ ξέχασα, Μαρία μου, τὸ ξέχασα.

ΜΑΡΙΑ

Πᾶμε πειὸ κάτω νὰ ἰδοῦμε ἐκείνους ποῦ ἦρθαν τώρα.
Μὰ νὰ μὲ κρατῆς καλά. Γιατί ἔς τοὺς χοροὺς ἂν δὲν κἀ-
νουν αὐτὸ χάνονται. Κύταξε ἐκεῖ πῶς σφιγγεῖ ἐκεῖνος
μὲ τὸ σαρίκι ἓναν ἄλλον μασκαρᾶ, κύτταξε πῶς κρατιοῦν-
ται σφιγτᾶ, ἴσάν νὰ ἦνε ἀνδρόγυνο (*προχωροῦν. Ἡ
μουσική παιαρίζει*).

ΝΙΚΟΛΑΣ

Νὰ σοῦ πῶ δὲν χορεύουμε καί κομμάτι;

ΜΑΡΙΑ

Καλὰ λές 'Εγὼ ἀπὸ τῆ σαστιμάρα μου τὸ ζέχασα,

ΝΙΚΟΛΑΣ

"Ἐλα λοιπὸν, ἐμπρὸς ἓνα καρτιλαμά.

ΜΑΡΙΑ

"Οχι δὰ καῦμένε. Ντροπῆς! 'Ἐδῶ δὲν χορεύουν—

ΝΙΚΟΛΑΣ

'Ἀμ' τί κάνουν; Δὲν κυττάζεις ἐκεῖ κάτω;

ΜΑΡΙΑ

Δηλαδή χορεύουν, ἀλλὰ δὲν χορεύουν καθὼς ξέρεις.
Νὰ σοῦ πῶ, δὲν ξέρεις πόλκα—

ΝΙΚΟΛΑΣ

Πόλκα τᾶχεις τὰ μαλλιά; Νὰ τὸ τραγουδήσω;

ΜΑΡΙΑ

"Οχι, πόλκα, χορὸ. Νὰ ἔτσι, νὰ φέρνουμε γόρο. (ποιεῖ
τινα σχήματα Εὐρωπ. χοροῦ).

ΝΙΚΟΛΑΣ

Μωρὲ ἔλα νὰ χορέψουμε ἓνα καλαματιανό. (ᾄδων
καὶ βηματίζων ἐν χορῷ)

Τὸν καλαματιανὸ χορὸ,
πῶς τὸν ἀγαπῶ κ' ἐγώ.

ΜΑΡΙΑ

"Οχι καῦμένε, ντροπῆς! "Ἄς χορέψουμε ἓνα βάλλο
(λαμβάνει τὸν Νικόλαο ἐκ τῆς ὀσφύος
καὶ τὸν σφίγγει).

ΝΙΚΟΛΑΣ

"Οχι! "Οχι! Τί μὲ σφίγγεις ἔτσι;

ΜΑΡΙΑ

"Ἔτσι πρέπει. Δὲν ντρέπεσαι, καῦμένε, νὰ πονεῖς τόσος
ἄνδρας, ποῦ νάσουνα καὶ γυναῖκα.

ΝΙΚΟΛΑΣ

"Ἄν ἤμουνα γυναῖκα, τότε ἀντίο μαστέλα.

ΜΑΡΙΑ

Λοιπὸν ἔλα νὰ χορέψουμε. (ἐξακολουθεῖ τὰ τὸν σῆμα
εἰς κύκλον).

ΝΙΚΟΛΑΣ πίπτων ἐπὶ τῆς Μαρίας

"Ὀχι!

ΜΑΡΙΑ

"Ἀχ! (εἰς τὸ βάθος οἱ μετημφιεσμένοι ἐκρήγνυ-
ται εἰς γέλωτας).

ΝΙΚΟΛΑΣ

Τί γελᾶτε βρὲ παλημασκαράδες;—Εἶδες πῶς μασκα-
ρευθήκαμε, δὲν σοῦ ἀρέσει ὁ καλαματιανός. Πᾶμε πειὸ
κάτω νὰ ξεσκάσουμε.

"ΑΝΔΡΕΑΣ εἰσελθὼν

"Ἀκόμα δὲν ἐφάνη. Εἶμαι νὰ σκάσω. Θὰ πᾶνε καὶ τὰ
ἐξοδα τοῦ χοροῦ χαμένα. Ἄλλοίμονον, Εὐλαλία μου, ἐάν
δὲν ἔλθης, ἀλλοίμονον εἰς τὴν τσέπη μου. Θὰ μὲ συμβῆ
δ,τι εἰς τοὺς ἀποτυγχάνοντας εἰς μίαν ἐπιχείρησιν, ἀδιά-
φορον ὁποῖου εἶδους ἐπιχείρησιν, διότι ὅλα εἰς αὐτὸν
τὸν κόσμον τὰ κατήντησαν ἐπιχείρησιν, ἀκόμη καὶ ποιη-
τῆς νὰ γείνη κανεὶς τὸ ἕκαμαν ἐπιχείρησιν. Καὶ ὅμως
πρέπει νὰ ἔλθῃ. (φεύγει).

ΣΚΗΝΗ' ΙΑ'.

ΜΑΡΙΑ ἐκπεπληγμένη

"Ἀχ, τί ἔπαθα ἢ κακομοίρα, τί ἔπαθα! Κοντὰ εἰς

ὅλα ἔχασα καὶ τὸν Νικόλα μου. Χορὸς εἶνε αὐτὸς ἡ Ταβέρνα; Αὐτοὶ οἱ ἀνθρώποι κάνουν, ἴσάν νά μὴν εἶδαν ποτέ τους γυναῖκα. Δὲν πρέπει νά μένω ἐδῶ πλέον. Πάγω ἔς τὸ μαγειρείο μου καὶ ἄς βγάλουν τὰ μάτια τους ἢ παληομασκαράδες. Ἄμα μὲ εἶδαν μόνη ὄλοι ἔπασαν ἀπάνω μου καὶ ἄρχισαν νά ζετᾶζουν δεξιά καὶ ἀριστερῶ ἴσάν ἕνας ἀνακριτὴς μιὰ φορά πού πήγα νά μὲ ἀνακρίνη. « Καὶ τί εἶσαι ὁ ἕνας, καὶ τί εἶσαι ὁ ἄλλος, καὶ τί ἔχεις ἐδῶ, καὶ τί ἔχεις ἐκεῖ. Ἄ, τὴν γνωρίζω, ἔλεγεν ἕνας ἄλλος ἐξυπνος ἴσάν κούτσουρο, εἶνε ἡ κυρία τοῦ τάδε ὁμογενοῦς, ἂ εἶσαι ἡ κυρία τοῦ βουλευτοῦ δεῖνα, εἶπεν ἕνας ἄλλος. Καὶ δὲν μᾶς μιλάς, καὶ δὲν ἔρχεσαι νά κάμωμεν ἕνα γύρο· καὶ μοῦ τραβᾶ ἕνας τὸ χέρι ἀπὸ δῶ, καὶ μοῦ πατεῖ ἄλλος τὸ πόδι ἀπὸ κεῖ. Τὸν κακό σας τὸν καιρὸ τοὺς εἶπα κ' ἐγώ, καὶ τοὺς ἄφησα μάρμαρο. Εἶδα κ' ἔπαθα ὡς νά γλυτώσω.

ΣΚΗΝΗ ΙΒ'.

ἌΝΔΡΕΑΣ ἐκ τοῦ βάθους

Ἄ, εἶνε αὐτή. Ἰδοῦ, φορεῖ τὸ πράσινόν μου δόμινον. Εἶνε ἡ Εὐλαλία!

ΜΑΡΙΑ

Ἄς πάγω ἔς τὸ μαγειρείο μου καὶ γιὰ τέτοια πράγματα δὲν εἶμαι ἐγώ. Αὐτοὶ ἐθάῤῥεψαν πῶς εἶμαι καμμιά... ἀλλὰ πού εἶνε ὁ Νικόλας μου, πῶ! πῶ! ἔχασα τὸν Νικόλα μου.

(Φεύγει ἀλλὰ συναντᾷ τὸν Ἄνδρέαν ὅστις τὴν ἐμποδιζει).

Ἄλλο κακό μᾶς πῆρε.

ἌΝΔΡΕΑΣ

Κυρία!

ΜΑΡΙΑ κατ' ἰδίαν

Ὁ ἀφέντης μου! Παναγία μου, ἂν μὲ γνωρίσῃ!

ἌΝΔΡΕΑΣ κρυφῶς

Τόσῃν ὥραν νά σᾶς περιμένω. Ἐλα τώρα, ἀφήσατε τὰ ἄστεια. Σᾶς ἐγνώρισα,

ΜΑΡΙΑ κατ' ἰδίαν

Μ' ἐγνώρισε; Παναγία μου, τί θὰ πάθω!

ἌΝΔΡΕΑΣ

Δὲν θέλετε νά χορεύσωμεν, κυρία; (κρυφά) Εὐλαλία!

ΜΑΡΙΑ

Μ' ἐπῆρε γιὰ ἄλλη. Καλὰ τὴν ἔχομεν.—Μὰ ἐγώ, κύριε, δὲν εἶμαι... Ἐγώ, τὴν ἀλήθεια σοῦ λέγω—

ἌΝΔΡΕΑΣ

Ἐλα πλέον. Ἀφήσατε τὰς ἀηδίας. Αὐτὰ σᾶς ἐπήγαιναν ἂν δὲν σᾶς ἐγνώριζα, ἀλλὰ τώρα ὁμιλήσατε πλέον ἴσάν νά μὴν εἶχατε τὴν προσωπίδα. Ἐλθε νά συνομιλήσωμεν (τὴν σύρει).

ΜΑΡΙΑ

Μὰ ἐγώ, κύριε, δὲν εἶμαι, ἐγώ δὲν εἶμαι γυναῖκα... (γελά) Τί νά πῶ ἡ κακομοῖρα, (φεύγει).

ἌΝΔΡΕΑΣ

Τὶ ὠραῖος ἄνδρας πού εἶσαι. (τὴν ἀκολουθεῖ).

ΣΚΗΝΗ ΙΓ'.

Νικόλας εἰσελθὼν μόνος

Μωρὲ ἀκοῦς ἐκεῖ. Νά χάσω τὴν γυναῖκά μου. Ἀκοῦς κεῖ. Πῶς διάβολο ξεκόλλησε ἀπὸ τὸ χέρι μου. Ἐτε-εἴωσε. Μέσα εἰς τοὺς χοροὺς πρέπει κανεὶς νάχη δεινὴ μ' ἕνα σχοινὶ τὴν γυναῖκά του, γιὰτὶ ἀλλέως τὴν

χάνει. "Επεσαν ἀπάνω μας ἐκεῖ κάτω καμμιὰ δεκαριά παληομασκαράδες καὶ μᾶς σκαντοῦσαν καὶ μᾶς γελούσαν. Ἐγὼ δὲν ἐβάσταξα τότε, θυμήθηκα τὰ νειάτα μου ποῦ εἴμουνα πυροσβέστης μὲ τὴν ἀντλία καὶ σοῦ ἀρπάζω ἕναν καὶ τοῦ λέγω « βρὲ παληάνθρωπε, τί ἐνόμισες πῶς εἶναι δῶ πέρα; τοῦ παποῦ σου ὁ ἀχυρῶνας; » Ἐκεῖ ἔγινε μία ἀνακατοσοῦρα καὶ ἔχασα τὴν γυναῖκά μου. Χωρὶς ἄλλο ὅμως θὰ πῆγε 'ς τὸ μαγειρειό. Σὰν τῆς ξαναβαστᾶ ἄς μοῦ ζητήση χοροὺς καὶ ντόμινα.

ΣΚΗΝΗ ΙΔ'.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ ἐκ τοῦ βάρους

Αὐτὸς εἶνε. Γνωρίζω τὸ κόκκινόν μου δόμινον, τὸ ὁποῖον τοῦ ἔστειλα, (πλησιάζει) Κύριε (κρυφά) Κουρέλη.

ΝΙΚΟΛΑΣ

Κουρέλης ἐγὼ; Ἐγὼ κυρία μου; (κατ' ἰδίαν) Ἄ, ἡ κυρία τοῦ ἀφεντικοῦ μου. Τί ἔχω νὰ πάθω ἂν μὲ γνωρίση τὸ καλλίτερον εἶνε νὰ μὴ μιλήσω διόλου.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Τέλος πάντων σ' εὐρίσκω. Ἐλθὲ νὰ συνομιλήσωμεν. Μὴ φοβεῖσαι. Δὲν σὲ γνωρίζει κανεὶς.

ΝΙΚΟΛΑΣ ποιεὶ διάφορα βωδὰ σχήματα

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Ἄλλὰ διατί δὲν μοῦ ὀμιλεῖς; Μὴν εἶσαι τόσον ἀπάνθρωπος. Σ' ἐγνώρισα. Δὲν δύνασαι νὰ κρυφθῆς. Ἄπελπίσου ἀπὸ τὸ σχέδιόν σου.

ΝΙΚΟΛΑΣ

Μὰ τὸ σταυρὸ, κυρία. Ἐγὼ δὲν ἔχω κανένα σχέδιον 'ς τὸ κεφάλι μου.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ γελῶσα

Ἵραϊὸς μασκαρᾶς μοῦ ἔγινε. Σὲ βεβαίῳ δύνασαι νὰ κάμης τὴν μισὴ Ἀθήνα νὰ γελᾷ μαζί σου. Ἐλθὲ νὰ ὑπάγωμεν εἰς ἐκείνην τὴν αἴθουσαν. Εἶνε ὀλιγώτερος κόσμος.

ΝΙΚΟΛΑΣ

Ποῦ; Ἐκεῖ; Ἐκεῖ εἶνε ποῦ εἶνε, ἐκεῖ κάτω γίνεται τὸ ἀνάστα ὁ Θεός. Ἐκεῖ εἶνε ὄλο καὶ μεθυσμένοι.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ γελῶσα

Πόσον ὠραία προσποιεῖσαι τὸν ἀγροῖκον. Σὰν νὰ κ'τέθης τώρα ἀπὸ τὸ βουνό.

ΝΙΚΟΛΑΣ κατ' ἰδίαν

Καλλίτερα νὰ ἤμουν μὰ τὸν Θεὸ τσοπάνης μέσα 'ς τὰ δάση, παρὰ ἄνθρωπος εὐγενῆς μέσα 'ς τὸ χαρό. Θὰ εἶχα κάποια ἀνθρωπιὰ ἐπάνω μου, διότι θ' ἀκολουθοῦσα τὴν πρώτην καὶ φυσικὴν τέχνην τοῦ ἀνθρώπου.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Ἔλα πλέον, ἄφησε τὰς ἀηδίας, ὑπάγωμεν. Δὲν θὰ σὲ ἀφήσω ἀπὸ πλησίον μου (τὸν σύρει).

ΝΙΚΟΛΑΣ

Μὰ ἐγὼ, κυρία μου, ἄφησέ με, ἐγὼ σοῦ τὸ εἶπα, δὲν εἶμαι. . . . ἄνδρας, κυρία μου, (φεύγει).

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ τὸν ἀκολουθεῖ

Τί ὠραία κυρία ποῦ εἶσαι.

ΣΚΗΝΗ ΙΕ'.

ἌΝΔΡΑΣ εἰσέρχεται ὀδηγῶν τὴν Μαρίαν
Ἐδῶ δὲν εἶνε κανεὶς. Δυνάμεθα νὰ συνομιλήσωμεν.

ΜΑΡΙΑ κατ' ἴδιον

Ἄχ, Νικόλα μου, Νικόλα μου. Τί εἶνε αὐτό ποῦ ἔπαθε ἀπόψε.

ἈΝΔΡΕΑΣ

ὦ Εὐλαλία μου. Θὰ σοῦ ἀνοίξω τὴν καρδίαν μου, διότι δὲν ἤμπορῶ πλέον νὰ τὴν κρατῶ κλεισμένην. Εὐλαλία μου, ἀκουσέ με. Διὰ σέ δίδω ἀπόψε ὅ,τι ἔχω, θυσιάζω ἀπόψε ὅ,τι ἔχω, Εὐλαλία μου (*γονατίζει*).

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ εἰσέρχεται ὀδηγοῦσα ἀντιθέτως τὸν Νικόλαν
Μὴν εἶσαι σκληρὸς, κύριε, (*γονατίζει*).

ΝΙΚΟΛΑΣ

Ἐ Ἄχ! Μαρία μου, Μαρίτσα μου, σ' ἔχασα γιὰ πάντα.—
Μοῦ ἔρχεται νὰ κλάψω! Ἄχ! γυναικούλα μου! γυναι-
κούλα μου! (*κλαίει*).

ΑΝΔΡΕΑΣ ἐπιστραφεὶς

Ποῖος ὀμιλεῖ ἐκεῖ; Ἡ γυναῖκα μου!

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ ἐπιστραφεῖσα

Ὁ ἄνδρας μου! Ποία εἶνε αὐτή, κύριε Ἄνδρέα; (*ἀπο-
βάλλει τὴν προσωπίδα τῆς Μαρίας*).

ἈΝΔΡΕΑΣ

Ποῖος εἶνε αὐτός, κυρία Χαρίκλεια; (*ἀποβάλλει τὴν
προσωπίδα τοῦ Νικόλα*).

ΝΙΚΟΛΑΣ

Ὁ Νικόλας ὁ δούλος σας μὲ τὴν γυναῖκά του τὴν
δούλαν σας (*γονατίζει*). Γονάτισε καὶ σὺ γυναῖκα γιατί
τὸ πρᾶγμα ἔλαβε διαστάσεις. Καὶ ἀκούσατε νὰ σᾶς πῶ,
διότι πρέπει νὰ τελειώσῃ πλέον αὐτὴ ἡ κωμωδία. Ἀλλὰ
σᾶς παρακαλῶ νὰ ἀφήσετε κατὰ μέρος κάθε κακὸν σκο-

πὸν, διότι καὶ οἱ δύο πταίετε. Ἀφεντικὸ μου, ἡ γυναῖκα
σου μοῦ ἔδωκε τὸ ντόμινο αὐτὸ νὰ τὸ δώσω εἰς τὸν κύριον
Κουρέλην τὸν δικηγόρον. Κυρία, ὁ ἄνδρας σου μοῦ ἔδω-
κε τὸ ντόμινο ἐκεῖνο νὰ τὸ δώσω εἰς τὴν κυρίαν Εὐλα-
λίαν. Τὰ πῆγα ὁ κακομοῖρος, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἐκατάλαβες
δὲν τοὺς ἤυρα ἐκεῖ, τὰ κράτησα ἐγὼ μὲ τὴν γυναῖκά μου
διὰ νὰ διασκεδάσωμεν κ' ἐμεῖς κομμάτι. Εἶπα ψέματα
πῶς τᾶδωσα, χωρὶς νὰ καταλάβω ὅτι ἀπὸ ἓνα τέ-
τοιο ψέμα θὰ ἐβγαῖνε μία τέτοια ἀλήθεια. Τώρα κά-
μετέ με ὅ,τι θέλετε. (*ἐγείρεται*).

ΜΑΡΙΑ ἐγειρομένη

Ἄν ἤξευρα ἡ κακομοῖρα, ἀφεντάδες μου, ὅτι τὰ ντό-
μινα ἤμποροῦν νὰ φέρουν τέτοια σκάνδαλα, δὲν θὰ τὰ
φοροῦσα ποτέ μου.

ἈΝΔΡΕΑΣ πρὸς τὴν Χαρίκλειαν

Καὶ οἱ δύο εἴμεθα ἔνοχοι. Εἰς τιμωρίαν μας ἀρκεῖ
ὅτι ἐξευτελίσθημεν εἰς τὰ ὄμματα τῶν ὑπηρετῶν μας
καὶ τῶν μαγείρων μας. Εἶμαι βέβαιος, ὅτι δὲν θὰ ἐπα-
ναληφθῇ πλέον ἡ θλιβερά αὐτὴ σκηνή. Ἐγὼ τοῦλάχιστον
ὀρκίζομαι, ὅτι τοῦ λοιποῦ δὲν θὰ βλέπω ἄλλους ὀφθαλ-
μοὺς παρὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς συζύγου μου.

ΝΙΚΟΛΑΣ

Αὐτὸ εἶνε τὸ καλλίτερον ἀφεντικὸ. Γιατὶ ἀλλέως
μασκαρεύεται κανεὶς.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

Κ' ἐγὼ, Ἄνδρέα μου, ὀρκίζομαι ὅτι ποτὲ τοῦ λοιποῦ
δὲν θὰ ὀνειρευθῶ ἄλλο τι παρὰ τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ
συζύγου μου.

ἈΝΔΡΕΑΣ

Τώρα ἄς χορεύσωμεν ἀληθινά, διότι ἀπόψε δὲν ἔμα-

πόρεσα νὰ χορεύσω διόλου. Καί ὅστις θέλει νὰ χορεύσῃ μὲ ἡσυχία, μόνον μὲ τὴν γυναῖκά του πρέπει νὰ χορεύῃ.

(Χορεύουν παιαριζούσης τῆς μουσικῆς).

ΜΑΡΙΑ

Ἔλα κ' ἐμεῖς Νικόλα μου, τώρα ποῦ εἶνε ἡσυχία, γιατί ἐκεῖ κάτω δὲν ἐκατάλαβα διόλου χορό. (χορεύει μετὰ τοῦ Νικόλα).

ΝΙΚΟΛΑΣ μετὰ μικρὸν

Μοῦ φαίνεται πῶς χωρὶς προσωπίδα καὶ ντόμινο χορεύει κανεὶς καλλίτερα.

Α. Δ. ΜΩΡΑΪΤΙΔΗΣ.

Σ. Σ. Ἡ παροῦσα μονόπρακτος κωμῳδία ἐδόθη ἄλλοτε πρὸς παράστασιν ὑπὸ τὸν τίτλον *Χορὸς μετημμοισμένων*. Καὶ ὡς παρεδόθη μὲν δὲν παρεστάθη ἀποσκηνῆς, ἀλλ' ἐζήχθη ἐξ αὐτῆς ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Νικηφόρου αὐθαιρέτως, ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ συγγραφέως, ἑτέρα ὁμώνυμος κωμῳδία στηριζομένη ἐπὶ τῆς αὐτῆς βάσεως ἣτις καὶ ἐξακολουθεῖ παριστανομένη. Ἡ παροῦσα δὲ κωμῳδία εἶνε αὐτὸ τὸ πρῶτον χειρόγραφον ἐπιδιορθωμένον κατὰ τι καὶ μεταβεβλημένον.